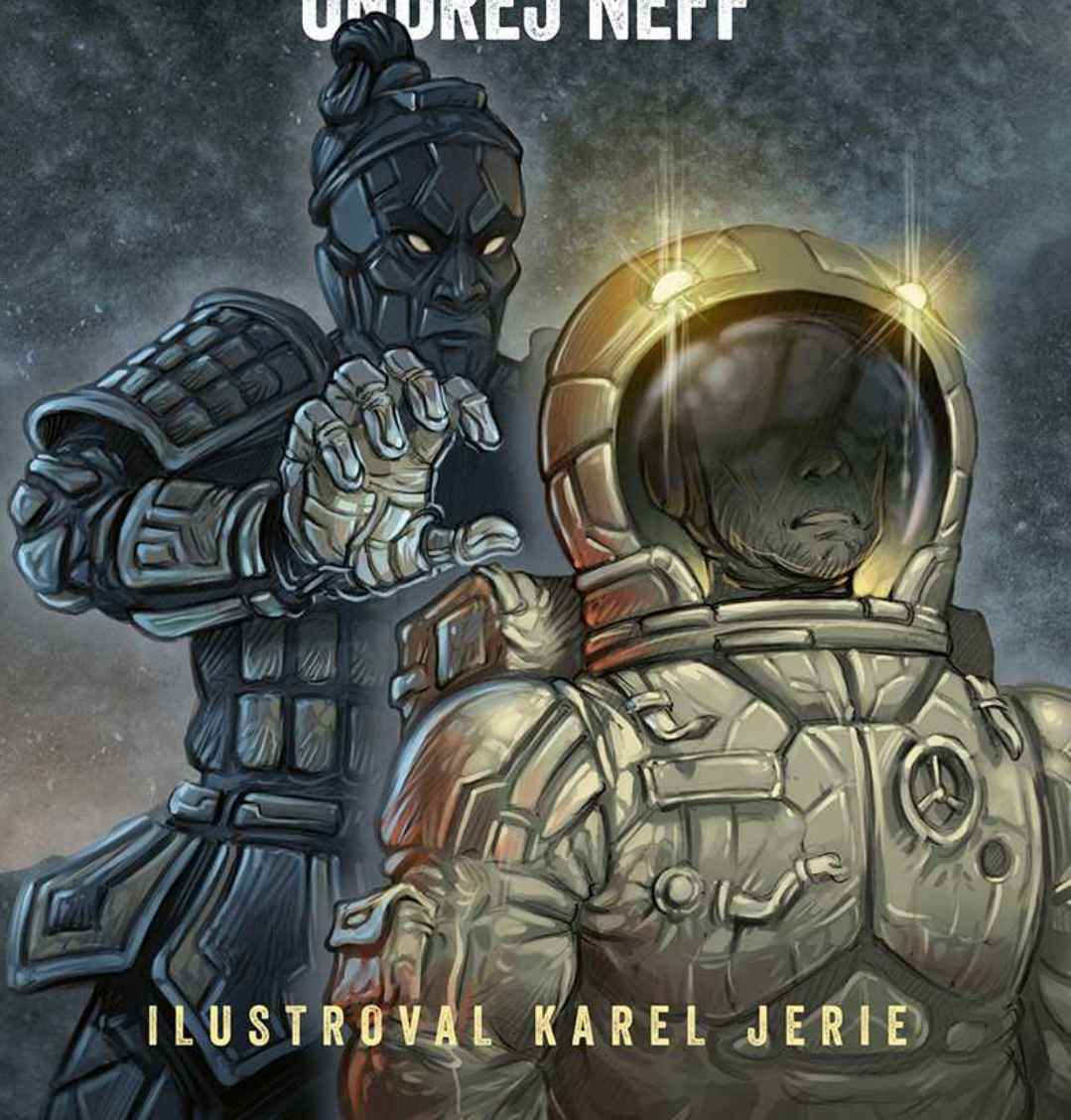

OSTROV NESMRTELNÝCH

ONDŘEJ NEFF

ILUSTROVAL KAREL JERIE

OSTROV, NESMRTELNÝCH

**KNIHY ONDŘEJE NEFFA
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Arkádie

Ultimus
Hu! Povídky Dědka Čucháka
Ostrov nesmrtelných

Pán Modrého meče

Operace Armagedon

Připravujeme

Hvězda mého života

OSTROV, NESMRTELNÝCH

ONDŘEJ NEFF

ILUSTROVAL KAREL JERIE

蓬萊仙島

MYSTERY PRESS

2023

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Autor děkuje Jiřímu Knébloví, prvnímu čtenáři rukopisu a zachránci nejednoho přehmatu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Ondřej Neff, 2023

Cover & Illustration © Karel Jerie, 2023

Cover Art © Lukáš Tuma, 2023

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2023

ISBN 978-80-7588-469-5 (pdf)

EXOSKELET

外骨骼

OCHRANĚ
KARBONITOVÉ PLÁTY
保护性碳酸盐板

SENSORY POHYBU
运动传感器

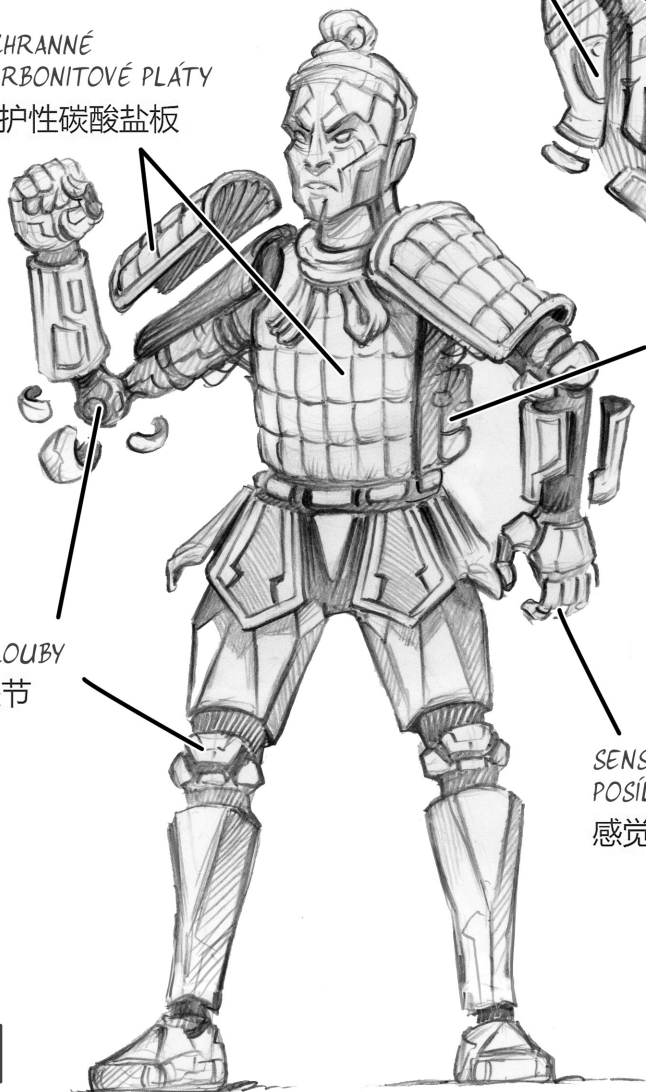

AKUMULÁTOR
ENERGIE
能量储存器

KLOUBY
关节

SENSORICKY
POSÍLENÉ PRSTY
感觉增强的手指

彭莱

*Ranní vánek
klade
třpyt rosy
na Ostrov nesmrtelných*

Li Tchaj-po

PROLOG

ZROZENÍ LEGENDY

Lidé vidí obchod, výkladní skříň, nad nimi nápis JAKUB NEDOMÝ & KAZIMIR PRUS, STAROŽITNICTVÍ. Pak zjistí, že jeden z těch starožitníků (já) je cholerik s náturou vyhazovače z hospody, kdežto druhý je kyborg, napůl člověk a napůl robot s obličejem Frankensteinova monstra.

Copak se vy dva nikdy nehádáte, ptají se mě. Jak to, že jste jeden druhého nezabili za ty desítky let, co spolu kšeftujete se starožitnostmi a zařizujete lidem bejváky pod dohledem Su Wang-li, čínské bojovnice a majitelky vinárny Modrá laguna? Jak může vedle sebe vydržet havír na penzi Kuba a monstrum, kterému se říká Dědek Čuchák?

Na to se těžko odpovídá. Někdy to bylo opravdu nahnuté, jako třeba když jsme se s Dědkem rozhádali a vznikla z toho legenda Ostrova nesmrtelných střeženého terakotovými vojáky.

Je to už dávno. Arkádie tenkrát ještě nebyla obrovský megahabitat krytý gravitechnicky podpíranou Kupolí. Jako všechny dnešní habitaty to byla jen skupinka primitivních šeltrů, hermetických přístřešků seskupených kolem centrálních zdrojů energie a generátorů potravy.

Některé už byly docela velké, patřily úspěšným zámožným lidem. Už tenkrát si tam chtěli vytvořit hezké prostředí a sbírali starožitnosti. Bylo nás znalců technických starožitností na Luně málo, zmíním aspoň Marka Leboviče nebo sestry M'Kotovy.

A jedno jsme měli v té době společné. Všechny nás posedlo pátrání po Ostrovu nesmrtelných.

Z Plesnivky se na Lunu dostala zaručeně pravá informace, že dávno před Velkým návratem zřídili Číňané na Měsíci tajnou zázkladnu, nebo spíš sklad zbraní. Mělo to být něco jako pozdější závrtné pevnosti. Bylo to schované pod povrchem a říkali tomu Ostrov nesmrtelných, v čínštině Penglai.

Podle této informace Číňané dopravili Ostrov nesmrtelných někdy začátkem jednadvacátého století na Lunu. Jeho tajemství znala i v rámci Čínské lidové osvobozené armády jen hrstka lidí. Pak se to na Zemi začalo řezat. V uragánu historických událostí všichni zasvěcení zmizeli, zůstaly jen kusé zprávy.

Mezi starožitníky se zpráva o Ostrově nesmrtelných rychle roznesla. Nastaly závody, kdo se k němu dostane první. Každé muzeum by nabídlo tři roční rozpočty, aby takový exponát získalo do sbírky. Byli tu soukromí sběratelé, miliardoví magnáti schopní přeplácat se a v aukcích se rvát o artefakty z údobí Velkého návratu. Ale i modulů Apollo bylo šest, kdežto Ostrov nesmrtelných měl být naprostý unikát, totální rarita, zahalený tajemstvím už v době svého vzniku na začátku jednadvacátého století.

Byla to tenkrát mezi starožitníky velká řežba.

K naší branži patří i vypomáhání historii, řeknu to slušně. Nebo falšování artefaktů, jak by to nazval náš přítel kapitán Mantella z arkadské policie. Najednou bylo všude plno zaručeně pravých pamětových disků a printů s mapami. Podstrkávali jsme si je navzájem, i z naší dílny pár takových kousků vypadlo. Byla to honička za fantomem a falešných stop přibývalo.

A taková výprava džípem do horoucích pekel (pokud se dá tohle přirovnání na měsíční povrch použít) byla nákladná záležitost. Podnikli jsme jich s Dědkem celkem šest a bez opakovaných

finančních injekcí Su Wang-li bychom skončili někde na stavbě. Bylo to hodně únavné a k ničemu to nevedlo.

Po šestém fiasku pravil Dědek: „Ostrov nesmrtelných je podvod. Není žádný Penglai. Ztratili jsme čas i peníze. Když spočítám náklady, byli bychom ve ztrátě, i kdybychom čínskou pevnost našli.“

Vždycky má všechno dobře spočítané. Vedle mozku Kazimira Pruse má Dědek Čuchák ve své karbonitové lebce ještě přídatný mozek na fluidním principu, speciálně vytuněný doktorem Kurzem, naším dvorním údržbářem.

Nevymlouval jsem mu to. Musel jsem uznat, že má všechny argumenty na své straně. Zařekli jsme se tenkrát, že Ostrov nesmrtelných je pro nás uzavřená kapitola. Necháme Leboviče pachtit se po horách a dolech. Sami dáváme od Penglaie ruce pryč. Je to ztráta času a peněz, věnujme se rozumným projektům. Zrovna přišly do módy bambusové obklady v thajském stylu a dostali jsme kontakt na šikovného hydroponistu, který pěstoval rychlené bambusy ve skleníku zřízeném v opuštěné štolě dolu na tralfium. Novinku jsme podchytili včas. Zlatý důl, takový skleník. Těžili jsme z něho ze všech sil.

Nejen bambusem živ jest člověk, i starožitnosti jsme kupovali a prodávali. Jednou nám někdo nabídl vojáka terakotové armády. Připomenu, že jde o památku z třetího století před Kristem. První čínský císař Čchin Š'-chuang-ti si nechal vyrobiť hliněnou armádu osmi tisíc bojovníků z terakoty, aby mu střežili hrobku, až do ní jednou ulehne. Na světlo se sochy dostaly až ve dvacátém století, prodávaly se jejich kopie, po rozpadu světového řádu i originály. Jedna taková se ocitla i v našem krámkě.

Kromě přídatného fluidního mozku má Dědek Čuchák spoustu dalších vymožeností, mimo jiné i mikroskopicko-dalekohledové oči, takže na první pohled dokáže s velkým procentem úspěchu určit původ a stáří artefaktů i bez antiků a podobných přístrojů.

„Je to novodobé falzum,“ vynesl verdikt po kratším zkoumání, za přítomnosti prodejce.

Byl to prostý muž. Nevzpouzel se. Vysvětloval, že sochu našel v kontejneru, v bedně s čínským zařízením pro bioprodukcí, ze zrušeného skladu čínské armády. Bioprodukce ve své době spadla v části světa do kategorie zakázaných technologií a Číňané toho využili a byli v ní hodně daleko. Koupili jsme tedy sochu za slušné peníze, a když odešel, Dědek hned věřil, jak by se socha dala zestařit, aby se nedala odlišit od originálu.

„Ningovo záření dělá divy,“ vykládal a vymýšlel, jak by se mohl ozářit hliněný panák velký jako dospělý chlap.

Nebudu to natahovat. Skončilo to tak, že panák pukl, rozpadl se, já nadával (jsem prudká náture) a Dědek bědoval (je to lakomec). Když nám hlavy vychladly, začali jsme spekulovat, jak trosky slepit dohromady, aby ztráta nebyla tak velká a škodu jsme aspoň částečně nahradili. Ve střepích jsme našli něco podobného paměťovému modulu.

„Někdo to v terakoťákově ukryl,“ poznamenal jsem. Dědek zkoumal modul několik minut. Díval jsem se mu přes rameno.

„Podívej, čínské znaky,“ řekl jsem mu. „Copak je tam napsáno? Doufám, že ne Ostrov nesmrtelných.“

Penglai mi vrtal v hlavě přese všechno, co jsme si s Dědkem slíbili.

Dědek na mě upřel své optické aparáty a umělou hubou udělal obvyklou grimasu, že se hněvá.

„Nezapomněl jsi, na čem jsme se dohodli?“

„Nic špatného jsem neřekl, jenom, že doufám, aby to nebyl –“

„Pořád na to myslíš.“

„Za svou volnou asociaci nemůžu. Císař Čchin žil ve třetím století před Kristem a legenda o Ostrově nesmrtelných je taky z té doby. Sepnulo mi to automaticky.“

„No dobře. Už na to nemysli. Je tu napsáno AUTODESTRUKČNÍ ZAŘÍZENÍ,“ řekl Dědek. Samozřejmě dovedl číst v čínštině, ostatně jako v jakémkoli jiném jazyce.

„Hm. Měl jsem pocit, že je to paměťové médium.“

„Správně,“ přikývl. „Modul, který po aktivaci nastartuje auto-destrukci. Zajímavá věčička. Škoda, že je bezcenná.“

„Proč myslíš?“

„Zajištěné to nikdo nekoupí, a pokud ano, co kdyby to odjistil a něco se mu stalo? Budeme platit odškodné.“

„Podíváme se do toho sami,“ navrhl jsem. „Copak nejsi zvědavý, co je uvnitř?“

„Mě zajímá jen cena. Jednou na tu svou zvědavost zajdeš. Nech to ležet. Nemusíš do všeho strkat nos.“

„No jo, no jo,“ řekl jsem mu.

O dva dny později, když si Dědek šel ven něco zařídit, napojil jsem v dílně modul na měřáky a podařilo se mi ho aktivovat. Ani nevím jak.

Z projektoru se vylíhla mapa. Všechno na ní bylo napsané čínskými znaky. Opravdu nejsem žádný sinolog, ale tohle přechíst dovedu:

蓬萊仙島

Penglai. Ostrov nesmrtelných.

Hrklo ve mně. Terakotový voják pochází z čínského vojenského skladu. Je to ale pravda? Kdo byl chlápek, který nám ho proдал? Neposlal ho k nám Lebovič? Jak jsem řekl, marných výprav jsme měli na kontě šest a dvě z nich spískal právě Lebovič.

Konečně se Dědek vrátil.

„Něco tu pro tebe mám, Kaziku,“ začal jsem opatrně. Opatrnost nebyla k ničemu, musel jsem s pravdou ven.

„Řekl jsem ti, abys to nechal být. Vidiš? Zahájil jsi odpočet. Ta věc vybuchne.“

„Kdy?“

„Za týden.“

„Pokud je to ta správná mapa, máme dost času, abychom Ostrov nesmrtelných našli.“

Dědek Čuchák se naštvál. Možná že to v něm zrálo dlouho, minimálně od druhé marné výpravy za Penglaiem. Už u té třetí hodně brblal, pak se to stupňovalo, a k šesté jsem ho musel donutit. Souhlasil jen pod podmínkou, že je to opravdu úplně naposledy. Začal mi vyčítat lehkomyšlnost. Lebovič už má velký podnik a sestry M'Kotovy vedou luxusní životy v habitatu Alhambra, kdežto my žijeme z ruky do huby v maličkém krcálku, protože si nehledíme obchodu.

Jenže já jsem se nedal. Vyčetl jsem Dědkovi, že pořád jen počítá prachy a chybí mu velkorysost a kvůli jeho malichernému šetření nám unikají velké kšefty.

Vezmu to stručně, dovedete si asi představit, jak na sebe řvou dva chlapi, z nichž jeden je kyborg.

Skončilo to tak, že se Dědek zavřel v dílně a natruc se pustil do slepování střeptů terakotového vojáka a já jsem naházal saky paky nutné k týdennímu pobytu na mraze do našeho džípa stellara, modul s mapou jsem přichytil oboustrannou lepenkou na palubku a vyrazil úplně sám na sedmou výpravu za Penglaiem.

Slíbil jsem, že vyprávění hodně zkrátím. Už na konci prvního dne jsem došel k závěru, že jsem udělal ve vzteku hodně pitomé rozhodnutí. On ten modul měl sebedestrukční zařízení značně neobvyklé. Předpokládal jsem, že za týden přestane fungovat. Že prskne a chcípne. V horším případě vybuchne, a to jsem ho byl připravený včas někam hodit, aby nenadělal škodu. Jenže on hynul postupně. Udával zmatené informace. Čtvrtý den mě vedl

v kruhu. Pátý den jsem už byl přesvědčený, že to byl všechno omyl a někdo na mě nastražil fintu, určitě Lebovič. Udělal jsem perverzní rozhodnutí vyžrat si pokoření až do konce. Nechám se vodit za nos, dokud lhůta nevyprší.

Poslední trasa byla už úplně absurdní. Navigační mapa mě zavedla na staveniště Šesté panlunární a musel jsem se motat mezi skrejpry a nákladáky.

Jseš debil, nadával jsem sám sobě. Ber to jako trest. Dostáváš za vyučenou.

Lhůta se blížila, zbývala půlhodina. Aktivoval jsem hermáky. Podle té pitomé mapy jsem byl na místě, kde je Ostrov nesmrtelných ukrytý. To byl ovšem hodně pitomý vtíp, protože zrovna tady byly tři obrovské žluté válce plné šterkové drtě pro dálnici – stavební deponie.

Vystoupil jsem ze stellara, abych odhodil modul na místo, kde nenadělá škodu. Sotva jsem ušel dva kroky, přihnala se ploštice, tenkrát ještě samozřejmě kolová, a u řízení chlap v hermákách s logem stavební firmy a na standardní frekvenci na mě ječel, ať se okamžitě seberu a vypadnu a že tu nemám co dělat.

Bouchly ve mně saze. Co na mě má ten pohůnek od stavby co hulákat? Zahodil jsem modul, ať se s ním stane, co chce, a řval jsem na něho taky.

On se nedal a vypadalo to, že se do mě chce pustit. Couval jsem ke stellaru, abych z něho vytáhl čtrnáct padesátku, odstraňovač důlních závalů.

Chybělo málo, a bůhvíjak by to všechno dopadlo. Najednou se do nás opřely silné reflektory, jak sem příjížděl velký džíp. Stínil jsem si rukou, a teprve když se džíp přiblížil, viděl jsem, že je to velký hummer, v jakém jezdila moje Su Wang-li.

Vyskočili z něho oba, Su i Dědek Čuchák, a do sluchátek jsem dostal pořádnou dávku jejich smíchu.

„Sledovali jsme tě celou dobu, jak kličkuješ od jedné ztracené štace ke druhé,“ štěbetala Su. „Byla bych přijela dřív, ale Kazik mě přemlouval, že musíš dostat pořádnou lekci.“

Hodně se mi ulevilo, že tu jsou zrovna oni dva.

„Lekci mi zrovna dává týpek od stavby.“

„Jaký týpek?“ divila se Su.

Opravdu, chlap s logem na hermákách už tu nebyl.

„Později se podíváme na záznam,“ řekl Dědek Čuchák. Pocho-pil jsem, že ten pacholek celý výjev natáčí. „Kubo, víš ty vůbec, kde ses ocitl?“

„Na stavbě Šesté panlunární,“ dal jsem najevo, že nejsem úpl-né pako.

„To jistě, ale ta se táhne tři sta kilometrů.“

Rozhlédl jsem se kolem sebe. Staveniště jako každé jiné, hro-mady horniny, stopy po kolech nákladáků. Někde mezi kameny ležel můj modul.

Dědek mě nenechal dlouho dusit.

„Tady kolem je areál Českopolské důlní, tady jsme spolu těžili tralfium!“

Nevěřícně jsem se rozhlížel. Měl bych to tu znát jako své boty... jenže staveniště smetlo budovy, skrejpry zahladily všech-ny stopy.

Musel jsem se smát. Tak areál Českopolské, provrtaný štolami skrz naskrz, prozkoumaný sondami do hloubky pěti kilometrů, to bylo opravdu poslední místo na Luně, kde by se dala schovat závrtná pevnost.

„Jsi vyléčený?“ ptala se Su.

„Úplně. Nezlobte se na mě. Každý někdy udělá pitomost.“

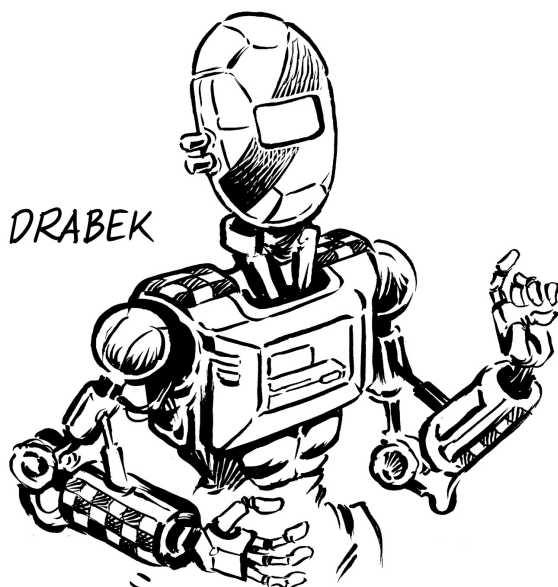
„Nemysli na to. Mám pro tebe dobrou zprávu, Kubo. Su pří-nesla flašku originál šampaňského a máme ji pro tebe vychlaze-nou v lednici. Budeme tu očumovat ještě dlouho?“

Nebudeme. Vrátili jsme se. Byla to skvělá značka, Taittinger. Zdárně dokončil mé vyléčení.

Poslední zkušenost s Ostrovem nesmrtelných zafungovala tak dokonale, že jsem už brzy nato vyprávěl o tajném modulu v terakotovém vojákovi. Vyprávěl jsem to já, roznášeli to i jiní, a tak vznikla legenda o tom, že někde v hlubinách Měsíce je ukrytá čínská pevnost obsahující tajné zbraně a hlídají ji terakotové vojáci čínského císaře Čchina.

Jak léta běžela, z legendy se stala zábava pro lidi, kteří si rádi hrají na dobrodružství. Pouťová atrakce. Honba za pokladem, zážitkový výlet. Penglaiová hřiště vyrostla kolem každého ze sedmi velkých habitatů Luny. Něco jako autodrom nebo Strašidelný zámek. Terakoťáci u vchodu, vzrušující zážitek za cenu oběda v bufetu. Smál jsem se při pomýšlení, že jsme tu atrakci přivedli k životu my dva s Dědkem.

Tak to šlo po desítky let až do dne, kdy do našeho krámku vešel taxikář Drabek a přinesl print fotografie Ostrova nesmrtelných, print původu čínského, print nepochybně pravý.

1

NETOPÝŘÍ HNÍZDO

„Je tu pan Drabek,“ ohlásil v reproduktoru náš servisní robot Morfi.

Zatímco jsme s Dědkem něco kutili v dílně, hlídal krám.

Za dlouhá léta jsme si Drabeka oblíbili. Jistě, byl to andráš jako každý jiný, čisté kybo, ani gram humo. Podle Kodexu nesměl mít lidské rysy. Jako hlavu čistý elipsoid, pěkně žlutý s červeným pruhem vedeným šikmo přes čelní část. Do pruhu měl vsazený displej pro reklamu. Nic zvláštního, každý android ve veřejné službě měl svoje zvláštní barevné řešení, jako kdysi na Zemi mívaly včelí úly barevné nátěry. Drabek byl ale zvláštní jakýmsi nedostatkem androidí servility, jestli mi rozumíte. Ne snad, že by odmlouval, to by mu pojistky nedovolily. Dal se ale z něho vycítit vzdor. Vešel do krámu, Morfimu dal najevo naprostý nezájem a zamířil rovnou dozadu.

„Mám vám předat tohle,“ řekl a podal mi print na tuhém papíru.

Prohlížel jsem si obrázek a po chvíli ho předal Dědkovi.

Oba jsme viděli mnoho obrázků, animací a nákresů, ba i dílenských výkresů Ostrova nesmrtelných. Dědek by vám řekl přesně, kolik jich bylo, protože on ví přesně všechno. Do jednoho to byly výplody fantazie.

Drabekův print vypadal úplně jinak než cokoli, co jsem měl dříve v ruce. Podal jsem ho Dědkovi. Kyborg zíral na print déle než minutu, a to je při jeho výpočetní kapacitě nekonečná doba.

„Nevím, jestli je to pravé,“ ozval se mi po komlinku, našem implantovaném pojítku, které je absolutně bezpečné vůči odposlechu. „Každopádně je to vyrobené v Číně a materiál i způsob tisku odpovídá standardu používanému Čínskou lidovou osvobozenickou armádou. Penglai, kódové označení pro závrtnou pevnost na Měsíci. Všechno sedí. K Cestě na Penglai by to mohla být dobrá rekvizita.“

Ušklíbl jsem se. Dobrá rekvizita! Bejvávalo.

Doba se změnila, nastaly nové pořádky. Všechna penglaiová hřiště byla zrušená. Není čas na zábavu. Je třeba napravit staré křivdy, a hlavně Luna musí splatit Dluh vůči Zemi, který způsobila Velkým návratem, masovým stěhováním těch nejschopnějších a nejpodnikavějších lidí na Měsíc.

Věnoval jsem se obrázku. Vypadal věrohodně. Zobrazený objekt byl čínského původu, dalo se to poznat podle mnoha detailů, jak jsem je znal z jiných čínských artefaktů. Koneckonců, padělaných sond Nefritový králík jsme za dobu našeho působení prodali šest.

Už jsem měl na jazyku, ať nás Drabek za neznámým zákazníkem zaveze, když mi v mysli vytanula kolosální ostuda mé poslední výpravy na vlastní pěst. Vysmála by se mi Su a Dědek by se mnou přestal mluvit. Usmál jsem se tedy a podal obrázek zpátky Drabekovi.

„Odkud to máš?“ zeptal jsem se.

„Říct nesmím,“ odpověděl. „Vysoce postavený soudluh. Mám vyřídit, že hledá schopné partnery se zkušeností s pohybem v podmínkách mrazu.“

Myslel tím volný prostor, lunární vzduchoprázdno.

Ušklíbl jsem se. Se soudluhy máme ty nejhorší možné vztahy. Pro ně jsme renegáti, přišli jsme na Lunu při Velkém návratu, my zavini-li všechen ten dluh, který je třeba splatit. Vysoce postavený soudluh by nás spíš posadil do basy, než aby šel do společného kšeftu.

„Vyříd' tomu vysoce postavenému...“

„Jak je to s ním domluvené?“ řekl znenadání Dědek Čuchák. Překvapeně jsem se k němu otočil.

„Zbláznil ses? Copak jsme si neřekli, že –“

„To nám ještě kvetla pšenice, jenže teď jsme na suchu. Když si s tím člověkem promluvíme, nic neztratíme.“

„Copak nevíš, že magistrát všechny Cesty na Penglai zakázal? Že všechna hřiště vybagrovali?“

„Tohle nebude hra. Jsme starožitníci a Drabek nám přinesl stopu k artefaktu. Proti tomu nemůžou soudluži ze Společnosti pro Splácení dluhu nic mít.“

„Víš, jak to před tím dopadlo? Vždycky fiasko. Budeme za pitomce.“

„Třeba vyděláme balík.“

Bylo mi jasné, že se Dědek rozhodl a že s ním nehnu. Nedalo se nic dělat. Dědek domluvil s Drabekem, že se sejdem se zákaz-níkem zítra ve tři. S místem setkání dělal Drabek drahoty. Vidíte? Drahoty. V tom byl Drabek zvláštní, vzdorovitý. Proto jsme ho měli rádi.

Nazítří přijel, nasedli jsme, a když se ukázalo, kam nás veze, bylo pozdě, abychom couvli.

V jednu chvíli jsem si dokonce myslel, že míří k jedné z horních propustí a dál k Oblaku, obrovskému antigé ostrovu, kde měla sídlo Jeho Excelence Tašír Norad, takto velvyslanec Bagdádského kalifátu u Svazu habitatů Luny. Volil ale jinou cestu a prů-níkem vletěl do horní mezivrstvy v prostoru mezi vnějším krytem arkadské Kupole a spodními kryty. Vysadil nás na plošině kutlochu upleteného intelektualizovanými netopýry z pavučin zmutovaných pavouků.

Takových hnízd byly v horní mezivrstvě tisíce. V některých občas bydleli vydědenci, uprchlíci, bezdomovci a feťáci. V každé

předvolební kampani slibovali uchazeči o starostenské křeslo, že zbaví habitat Arkádie pozůstatků nedovoleného genetického pokusu. Pak se ale před novou reprezentací postavily jiné náročné úkoly a pavouci dál tiše s obřími netopýry koexistovali, stejně jako s obyvateli servisní mezivrstvy Arkádie.

Podlaha byla šedesát metrů pod námi. Dohlédnout se na ni nedalo. Prostor byl vyplněný nosníky a vzpěrami a samozřejmě clonami pavučin a shluky šeredných kokonů, jak si je tu smotali netopýři snad z nutnosti, někdy možná i pro zábavu.

Kokon byl prázdný, nikdo tu na nás nečekal. Drabek odjel a my si mohli krátit chvíli pozorováním Oblaku, který byl dobře vidět průhlednými částmi vnějšího krytu.

Po dvaceti minutách jsem toho měl po krk.

„Končím. Vymyslel sis to ty,“ připomněl jsem mu. „Jdu pryč.“

„Hu,“ řekl Dědek Čuchák. „Jak asi?“

„Máme antigé padáky,“ připomněl jsem mu.

Drabek trval na tom, abychom si je vzali. Nechtěl říct, na co je budeme potřebovat, a pochopili jsme to, až když vletěl propustí do mezivrstvy.

Měl na to zvláštní povolení.

„Mě už to fakt nebaví,“ řekl jsem po dalších deseti minutách Dědkovi. „Skákat nebudu. Zavolám Drabeka, aby nás zase odvezl. Bude kušnit, ale to se dá vydržet. Řeknu mu, že –“

„Už letí.“

„Drabek?“ zeptal jsem se v naději v hlase. Napadlo mě, že i Dědek ztratil trpělivost a taxík zavolal sám.

„Zákazník. Vysoce postavený soudluh.“

Hleděl kamsi do dálky. Podíval jsem se tím směrem. Viděl jsem jen opony pavučin, sem tam se mihnul netopýr, přehnala se tlupa mutovaných pavouků – jsou to družní tvorové –, nicméně se mi nepodařilo zahlédnout žádný graviplán.

Až po chvíli jsem uviděl stín čehosi, co určitě nebyl netopýr. Jen se mihl na světlejším pozadí a pak se objevil na nečekaném místě. Bylo jasné, že se blíží, a najednou se před námi vynořil. Poznal jsem toho člověka.

Obrátil jsem se k Dědkovi.

„Drabek z nás tedy udělal blbce,“ ucedil jsem vztekle.

Na antigé křídlech se k nám blížil policejní kapitán Luigi Mantella. To tedy byl onen Drabekův soudluh ohrožený politickou situací, který nám chce pod tlakem doby prodat tajemství Ostrova nesmrtelných!

Luigi na plošině před hnízdem pružně zapéroval nohama. Měl na sobě služební kombinézu tmavě modré barvy s mosaznými knoflíky a policejním znakem na levé náprsní kapse. Na popruhu vedeném šikmo před prsa mu visela plochá taška. Na hlavě měl směšnou koženou kuklu. Přívětivě se usmíval.

„Rád vás vidím, mládenci! Buď zdrav, Kaziku, a ty se netvař tak kysele, Jakube.“

Vesele promlouval a zároveň si odepínal postroj s antigé křídly. Složil je na plošinu, sundal si kuklu a vešel dovnitř.

„Takže ty jsi ten soudluh,“ řekl jsem.

Zasmál se, když viděl, jak se tvářím.

„Drabek nezklamal, nic nevyžvanil. Nic naplat, na androidy je spolehnutí. Vykonají, co se jim řekne. Škoda, že jsi android jen napůl, Kaziku,“ mrkl na mého společníka. „Bylo by s tebou snadnější pořízení.“

Rozhlédl se a usedl na vyvýšeninu ve spodku kokonu.

„Omlouvám se za zdržení. Nejsem v antigé létání zrovna jednička. Párkrát jsem se zamotal do pavučin. Přejdeme k věci, co říkáte?“

Pokynul, abychom si sedli naproti němu. Dědek se na mě po díval. Pokrčil jsem rameny. Zůstali jsme stát.

„Půjde to rychle, Luigi. Zařekli jsme se oba, Kazik a já, že nás už nikdy do ničeho nenamočíš. Naše živnost nám vyhovuje. V poslední době zařizujeme interiéry. Starožitnosti, ale i dekorace, výzdoba, všechno možné. Máme solidní zákazníky. K obživě nám to bohatě stačí. Na Ostrov nesmrtelných nás nenachytáš.“

„Nabízím vám kšeft jako víno. Opravdu vím, kde se Ostrov nesmrtelných dá najít. Je to starožitnost nejvyšší kategorie. Takovému panu Listrattovi by se hodila do vstupní haly jeho rezidence, nemyslíte?“

Hans Marie Listratto, majitel Lunar Robotics, patřil k našim hodně významným zákazníkům.

„Proč mu nedáš tip sám, Luigi? Neříkej mi, že tě starosta Leonard platí tak dobře a nepotřebuješ maličký, zcela legální přivýdělek. Jenže já vím dobře, proč za ním nejdeš sám a chceš nás jako prostředníky. Něco na nás šiješ. Chceš, abychom za tebe tahali kaštany z ohně. Už se ti to povedlo mockrát a zkoušíš to znovu. Víš co, Luigi? Tentokrát tě čeká náraz do tvrdé vody.“

Zatímco jsem hovořil, Luigi Mantella vytáhl z brašny orákl, položil si ho na kolena a zapnul ho. Z projektoru vylétla světelná bublina. V šeru kokonu se zhmotnil obraz Penglaie, ten autentický, který jsme poprvé uviděli na Drabekově printu. Ve zvětšeném provedení na něm bylo vidět mnoho detailů. Jako celek pevnost Penglai půvabná nebyla, spíš připomínala svazek šeredných omlácených popelnic, jaké se používaly na Zemi.

Jistěže bych rád Ostrov nesmrtelných po těch dlouhatánských letech našel a prodal Listrattovi nebo komukoli jinému. Jenže by v tom nesměl být zapletený Luigi Mantella.

„Tak co?“ zeptal se.

„Nic. Jdeme. Měj se tu dobře.“

„Drabek pro vás nepřiletí, zakázal jsem mu to. Jiný taxík nezavoláte, jen Drabek má na dnešek licenci pro mezivrstvu. To jsem

taky zařídil. Odletíme společně všichni tři, až mu zavolám. Takže se uklidni, sedni si a poslouvej, co dalšího ti řeknu.“

„Taxík nepotřebujeme, máme antigé padáky. Měj se tu dobře, Luigi, a pozdravuj Drabeka, až pro tebe přiletí.“

Stáli jsme s Dědkem u stěny kokonu. Kývl jsem k východu.

Luigi řekl: „Su Wang-li.“

Krve by se ve mně nadořezal. Takhle tedy na mě! Su Wang-li je moje žena. Společně plujeme životem na Luně, někdy je to poklidné, jindy bouřlivé. Oba vedeme vlastní život, já s Dědkem v krámku a ona ve své luxusní vinárně Modrá laguna, a nemusíme se vidět pořád, abychom věděli, že patříme jeden ke druhému.

Otočil jsem se a z výrazu mé tváře Luigi pochopil, že mu hrozí cesta dolů bez křídel a antigé padáku.

Zvedl dlaně v obranném gestu.

„Jenom si poslechněte, co vám chci říct. Nic od tebe ani od Kazika nechci. Na svou práci si bohatě vystačím sám. Ostrov nesmrtelných není žádná báchorka, přestože se z toho časem stala legenda a pouťová atrakce. Je to reálná, plně funkční závrtná pevnost čínského původu a wudanská mafie ji hlídá, aby se k ní nikdo nedostal.“

„Hu,“ řekl Dědek Čuchák.

Ušklíbl jsem se Luigimu do tváře. Připomněl nám hodně starou historii.

„Wudanskou mafii jsme už dávno zlikvidovali,“ řekl jsem mu. „Xuan Wu je mrtvý. Co na mě zkoušíš, Luigi?“

Je to tak dávno, že už to snad ani není pravda. Su Wang-li se tehdy na příkaz opata Li Shimina vypravila ze Země, aby získala zpátky posvátný meč bojových mnichů z kláštera Purpurových oblak ve wudanských horách. Meč skutečně získala, však ho má dodnes pověšený na čelní stěně hlavního sálu Modré laguny. Oba

hlavní spiklenci, Xuan Wu a Zhang Dongbin, jsou po smrti a zásluhu na tom máme všichni tři, jak tu sedíme v netopýřím hnízdě upředěném z vláken zmutovaných pavouků.*

„Vůbec nic na vás nezkouším. Jsme přece přátelé, Jakube a Kazimire. Moji lidé zjistili, že wudanská mafie spojuje Su Wang-li s Ostrovem nesmrtelných. Chtěl jsem, abyste o tom věděli. Mrzí mě, že se k tomu stavíte tak negativně. Společně bychom mohli Su snadněji ochránit. Nestojíte o moji pomoc, co se dá dělat. Pokračujte vlastní cestou a dělejte, jak nejlíp umíte, mládenci,“ řekl a vstal s oráklem v rukou.

Tridí obraz Ostrova nesmrtelných se zakymácel, rozplizl do mlhavého obláčku, a vzápětí Mantellův orákl vybuchl.

Krajní křídlo hnutí SSD používá k teroristickým útokům pomalé exploze, a přesně to se teď spustilo v netopýřím hnízdě zavěšeném mezi trámy servisního pásma pod vnější vrstvou Kupole chránící habitat Arkádii před kosmickou prázdnotou Luny. Expandující plyny respektují strukturu stavby. Ani soudluzi si nepřejí zemřít při dekompresi. Jenom chtějí vnutit spoluobčanům myšlenku, že mají splatit Dluh Zemi, kterou zradili tím, že se přestěhovali na Měsíc. Když vás pomalá exploze zasáhne, neroztrhá vás, dokonce ani neodmrští. Ona vás zatlačí. Jako kdyby po vás někdo šel péřovým polštářem.

Skrz houstnoucí kotouč kouře jsem viděl Mantellu. Jeho bleďá, hubená tvář chvilku svítila a pak zmizela v kouřové cloně. Ucítil jsem stěnu hnízda na lopatkách, tlak sílil.

Jestlipak povolí? Když ne, pomalá exploze ze mě vytlačí vzduch, začne mě dusit a nakonec mi rozmáčkne hrudník. Dědek by to mohl přežít, karbonit přece jen vydrží víc než lidské kosti.

* Viz román *Hvězda mého života*, nakladatelství Mystery Press 2023; pozn. aut.

Nemohlo se to tady nerozpadnout. Přece jen šlo o netopýří hnízdo.

Tlak exploze mě sunul mezerou v puklé stěně, jako když mačkáte zubní pastu z tuby. Už jsem byl půlkou těla venku a Dědek se sunul ven hned vedle mě. Nad sebou jsem uviděl krycí desky Kupole. Servisní automaty zrovna zbavily tuhle část prachu navátého tlakem slunečního větru, takže jsem jasně viděl bílé těleso Oblaku s velkým zeleným emblémem Bagdádského kalifátu na boku a vlákny energetických chapadel spuštěnými dolů. Zase jich přibýlo za poslední dobu, stačil jsem si všimnout.

Na počítání chapadel nezbyl čas. Exploze mě vytlačila ven, jen jsem zavadil patami o okraj, což mě obrátilo hlavou dolů, a už jsem letěl k radosti netopýra, který se ke mně připojil, zvědavý na kolegu, který létá a neobtěžuje se ani s roztažením křídel.

Zlatej Drabek, napadlo mě. Bez jeho antigé padáku bych se nemohl s netopýřem kamarádit a poskytl bych mu morbidní zábavu, při níž by sledoval strmý let chlapíka směřujícího k zasvěněné podlaze, na které si fatálně rozbije hubu. Dědek, ten má padák taky. Ale jak je na tom sakra Mantella?

2

TI OŠKLIVÍ PAVOUCI

Letěl jsem hlavou dolů a inkasoval facky od cárů pavučin. Mantellu jsem neviděl, Dědka jsem zahlédl mezi zaprášenými záclonami. Trvalo to vteřinku, než se antigé našich padáků chytilo, a pak už se cestovalo celkem pohodlně. Snášeli jsme se mezi pavučinami a snažili se vyhnout nosníkům a vzpěrám.

„Dobrý?“ volal jsem na Dědka.

„U mě bez problémů.“

„A co Mantella?“

„Neviděl jsem ho.“

„Má padák?“

„Jak to můžu vědět?“

„Máš přece místo očí teleskopy.“

„Nemám v nich rentgen.“

„To je chyba.“

„Musíme u doktora Kurze objednat upgrade.“

„To tě nesmí ani napadnout!“ okřikl jsem ho. „Víš, jak na tom jsme finančně.“

Dědek jeden ješitná, kdo ví, jak dopadneme – doslova – a on myslí na upgrade!

Mantella asi nemá padák. Před vchodem do kokonu si antigé křídla sundal a položil na plošinu. Snad po nich ještě stačil sáhnout a navléknout si je. Kdyby byl hodně šikovný, mohlo se mu to povést.

Pavučiny houstly a objevili se první pavouci, osminohé potvory s tělem velkým jako kýbl. Hnusí se mi. Jsou jako servisní roboti, opakoval jsem si, abych uklidnil žaludek. Jsou to roboti. Jsou to obyčejní roboti.

Dopadli jsme do měkkého. To bylo dobré. Ale smrdělo to, lepilo a nechávalo nám to na ruku a obličej černé fleky. To bylo špatné.

Dělilo nás od sebe asi pět metrů, viděli jsme se skrz cáry pavučin. Zamávali jsme na sebe oběma rukama, abychom dali najevo, že jsme hardwarově v použitelném stavu.

„Jseš celej?“ křikl jsem.

„Nic nebylo, nic nepřibýlo,“ odpověděl Dědek.

Nad hlavou se nám ozývaly temné údery, také křik netopýrů a podivné hučení a šustot.

„To bude náš přítel Mantella!“ křikl Dědek.

„Nejraději bych se na toho prevíta vykašlal,“ zavrčel jsem, ale také jsem se otočil směrem, odkud zvuky přicházely.

„Bez něho se nedozvíme, kde Penglai leží,“ odpověděl Dědek.

„Copak tomu nesmyslu věříš?“

„Ovšem. Kdyby to nebyla pravda, proč by někdo riskoval atentát na policejního kapitána habitatu Arkádie?“

Mantella dopadl asi padesát metrů daleko. Prodírali jsme se k němu možná deset minut. Na dně servisní mezivrstvy ležel dva metry tlustý koberec svinstva všeho druhu, počínaje kusy karbonitových trámů, cáry pavučin, zborcených hnízd a samozřejmě i vyschlých mršin netopýřích mutantů, to vše slité prachem a exkrementy. Ztrácel jsem orientaci. Musel jsem se spoléhat na Dědkovu neomylnost. Stačil sledovat Mantellův pád a vypočítal místo dopadu, jak tvrdil, než jsme se vydali na cestu, s osmadesátiprocentní pravděpodobností.

Ukázalo se, že to odhadl přesně.

Mantella ležel na zádech, nebezpečně prohnutý. Dopadl na trosku nosné konstrukce, jakých se tu válely tisíce jako pomníky na hřbitově lajdáckých oprav a rekonstrukcí Kupole. Hlavu měl zvrácenou dozadu a ruce rozhozené do stran. Černé brýle, které nosíval jako identifikační znak – jinak mu nebyly k ničemu –, se mu smekly na stranu, takže měl jedno oko zakryté a druhé volné. Zatrnulo mi. Měl ho otevřené.

Nebyl to jediný důvod k trnutí, dokonce ani ne ten hlavní. Víc mi vadili tři pavouci, kteří pobíhali po bezvládném těle podobni supům na mršině uprostřed africké savany.

„Koukejte zmizet!“ křikl jsem na ně a udělal prudké gesto.

Spěchal jsem. Nohy mi klouzaly, z rukou mi na několika místech tekla krev. Dědek se valil vpřed o něco pomaleji, zato se varoval nehod, pěkně si všechno vyměřil, promyslel si přesně každý krok, dokonce se mu podařilo být o něco méně špinavý. Byl jsem před ním o dva kroky a pak jsem šlápl vedle, noha se mi propadla a praštil jsem se do místa, které si každý mužský obzvlášť pečlivě chrání.

Nadával jsem opravdu silným hlasem, ale ani to pavouky neoddehnalo. Dokonce jsem jednoho přilákal – vyběhl z cárů pavučiny a skočil mi rovnou do klína. Zařval jsem snad ještě silněji než prve, chtěl jsem bestii od sebe odtrhnout, ale ošklivost mě ochromila a já si uvědomil, že nebudu schopný se toho dotknout.

„Kaziku! Dej to ze mě pryč!“

Obrátil se ke mně.

„Počkej, už jdu,“ řekl a udělal ke mně krok, dva.

„Stůj...“

„Co se děje?“

„Přestalo to bolet.“

Nepřipadal jsem si zrovna chytře, jak jsem tam stál s nohou v díře a pavoukem na poklopci. Ohlédl jsem se po Mantellovi.

Ohromná úleva od bolesti mi hodně zvedla náladu. Dědek si prohlížel střídavě mě a Mantellu.

„Mají rytmus...“ poznamenal.

„Jejich nohy?“

„Ano. Všimni si, jak tancují.“

„Nic nevidím.“

„Je to pravidelný rytmus ve frekvenci osm set za vteřinu, promiň, sedm set šedesát tři.“

Tady jsem vedle, mikroskopicko-dalekohledové oči nemám.

Můj pavouk po mně neposkakoval dlouho. Usoudil, že mě zbavil bolesti, a s nechutnou obratností přeběhl ke svým druhům tančícím po Mantellově těle.

„Zjistil bych, jak to dělají, jenže v mezivrstvě nejsem na síti,“ bručel Dědek.

„Nefunguje pojítko?“

Teprve teď jsem si uvědomil, že musíme zavolat pomoc. Mantella je zraněný. Podle polohy těla se dá odhadnout, že si páteř přinejmenším pohmoždil, pokud si ji nezlomil. Padali jsme zvysoka, mohlo to být padesát, šedesát metrů. Jak to říkal Drabek? Bez padáku bum, placka. Tak to naštěstí nedopadlo, pavučiny ho brzdily v pádu.

A dole se o něho postarali pavouci.

Doklopýtali jsme až k tomu, čemu se dalo říkat lůžko nemocného. Pavouci si nás nevšíмали, dělali svoji práci. Napadlo mě dokonce, že je Mantella mrtvý, jeho skelný pohled byl příšerný.

„Žije...“ uklidnil mě Dědek. „Dýchá. Zřítelnice oka se mu pohybuje.“

„Vidí nás?“

Naklonil se nad něho.

„Ano. Zřítelnice se zase pohnula. Vidí, ale nejspíš nevnímá.“

„Musí do nemocnice. Tušíš, kde je východ?“

„Mám souřadnice servisního vchodu.“

„Tam proletěl Drabek... Jak je to daleko?“

„Dvanáct set metrů, výška třicet dva.“

„Spojení nemáme,“ poznamenal jsem.

Pokusil jsem se zavolat pojítkem Su, hned jak jsme dopadli, a nepochyboval jsem, že se Dědek marně snažil o totéž. Byli jsme bez signálu. Když se ocitne mimo informační síť, fyzicky trpí.

„Pomoc nepřivoláme. Musíme ho dopravit ke vchodu.“

Rozhlížel jsem se kolem sebe. Ze změti pavučin jsem vytáhl dvoumetrovou tyč.

„Najdeme ještě jednu a uděláme nosítka. Použijeme Mantellov kabát. Natáhneme ho na tyče a poneseme.“

„Přes to haraburdí,“ poznamenal.

„Máš lepší nápad?“

„Nemám.“

„Tak hledejme.“

Měli jsme štěstí, další tyč vžela v odpadcích pár metrů odsud. Vyzkoušel jsem, jak jsou obě pevné. Bylo zřejmé, že svému účelu dobře poslouží. Položil jsem je vedle Mantelly.

„Opatrně mu svlékneme kabát,“ řekl jsem a naklonil se nad kapitánem.

Pavouk, který do té chvíle neochvějně tančil na Mantellově hrudi, po mně vyjel. Lekl jsem se a ucukl. Pavouk se stáhl, znovu se dal do tance, jen se pootočil, aby mě měl v zorném úhlu svých senzorů.

Jsou to roboti, opakoval jsem si, abych překonal arachnofobii. Nemá skutečné oči, vybavili ho něčím, co má Dědek ve své karbonitové kotrbě.

„Nedovolí nám s ním pohnout,“ poznamenal Dědek. „Udržuj ho ve vegetativním stavu. Myslím, že mu bezprostřední nebezpečí nehrozí.“

„Půjdemte tedy pro pomoc. Dvanáct set metrů a pak dvaatřicet metrů do výšky.“

„Ale bez naložených nosítek. Ber to z té lepší stránky, Kubo.“

„Dobře. Půjdu pro pomoc a ty tu zůstaň a starej se o něho.“

„Já půjdu,“ trval na svém Dědek. „Zmatkuješ. Pořádně kolem sebe nevidíš. Zabiješ se dřív, než tam dorazíš.“

„Líp se o něho postaráš, než bych dokázal já. Vidíš do něj, sleduješ jeho reakce. Kontroluješ mu teplotu, monitoruješ dech. To já neumím.“

„O zdraví se mu starají oni, já tu nejsem nic platný. K východu dojdou v pořádku. Ty máš dvaadvacetiprocentní šanci.“

„Jak to můžeš vědět?“

„Vypočítal jsem to.“

„Ty tvoje výpočty,“ ucedil jsem posupně.

„Jsou přesné. Copak jsem Luigiho nenašel?“

Vypadalo to na delší hádku. Přerušil ji zvláštní zvuk. Dědek ho zachytil o hodně dřív než já a taky ho správně určil.

„Letí sem gravo.“

„Drabek se vrátil?“

„Mantella mu to zakázal, dokud ho sám nezavolá. Tohle je silnější kubatura.“

Zadívali jsme se, odkud svištivý zvuk přichází. Hleděli jsme skrz špinavé opony pavučin, lesem podpěr a ráků. Občas se v té změti zablýsklo. Letěl k nám graviplán a musel volit hodně klikatou cestu.

„Možná je to policejní gravo a letí pro Mantellu,“ napadlo mě.

„Letělo by nahoře, v úrovni netopýřích hnízd,“ namítl Dědek.

Příchozí nás nenapínal dlouho. Clona pavučin se rozzářila, byl to efekt jako v iluzinovém divadle nebo v živém cirkusu. Napadlo mě, že by si to zasloužilo víření bubnů. Mezerou mezi oponami k nám velebně sestupovalo veliké gravo s nápisem ZÁCHRANA ŽIVOTA na boku.

Poznali jsme sanitní graviplán doktora Kurze.

Stroj sestoupil až k nám a dosedl do haraburdí tak zlehka, až to vypadalo, že se toho dotyku štítí.

Když jsem po odchodu z Českopolské těžební začínal na Luně, dělal jsem jednu dobu lapiducha v arkadském špitále. Tenkrát jsem také jezdil v sanitce. Nebyl to žádný graviplán, ale lunární džíp, a já se pachtil v hermákách a řešil lidi v dekompresi. To byly tenkrát úrazy, pane! Dneska mají lidi všechno jako na talíři, i tu sanitku. Tedy, napadlo mě, jak se zrovna doktor Kurz dozvěděl, že se kapitánu Mantellovi něco stalo, tady, v meziprostoru, který není pod krytím magistrátního výstražného systému? Snad se to brzy dozvíme.

Byl jsem na to opravdu zvědavý, tím spíš, že Kurz si držel svoji praxi na hraně zákona a s magistrátním systémem ochrany zdraví nespolupracoval. Sanitní gravo jsem v jeho medcentru zahlédl jen párkrát a bylo mi jasné, že si ho obstaral pouze proto, že chce mít pod palcem absolutně všechno, co trh nabízí.

Postoupil jsem k přistávající sanitce a Dědek zůstal u Mantelly. Ohlédl jsem se. Všiml jsem si, že se nožky pavouků přestaly chvět. Tedy, že pavouci přestali vibrovat ve frekvenci sedmi set šedesáti tří úderů za vteřinu.

Bok graviplánu se otevřel, doslova se rozvalil. Docela jsem se lekl, protože to vypadalo, jako kdyby někdo kudlou otevřel krávé břicho a vyhržela střeva. Byla to záplava divných kovových a plastových věcí, v krátké době se to poskládalo a už tu byla jednotka záchrany života na antigé podvozku. Jakmile se jednotka sestavila, z nitra sanitky se vyloupl robot hitachi, nejnovější model.

Doktor nikdy na investicích nešetřil. Tak luxusního hitáka si mohl dovolit málokdo a jeho stupeň volnosti mu podle Kodexu humokybo koexistence dával právo, aby se mu vykal. Doufám, že nebude vyžadovat oslovení Vaše blahorodí.

Robot se rozhlédl. Naskenoval si mě, pak se zaměřil na Dědka a nakonec zaznamenal ležícího Mantellu.

„Tady je,“ vítal ho Dědek. „S ničím jsme nehýbali. Všechny zásady první pomoci jsme dodrželi.“

Mluvil k hiťákovi a věřil, že je Kurz na příjmu.

Dědek ustoupil, aby robotovi uvolnil cestu. Robot zamířil přímo k němu a jednotka se sunula těsně za ním.

„Co tohle má být,“ stačil zvolat Dědek, a to už ho robotovy paže sevřely za ramena, otočily a postrčily k záchrannému agregátu. Přiskočil jsem k němu.

„Co to děláte? Věnujte se raněnému a nechte pana Pruse na pokoji!“

„Nenarušujte proces ochrany zdraví, pane Nedomý,“ odpověděl mi robot.

Stiskl Dědka ještě silněji. Jednotka záchrany života se ke kyborgovi přisunula a rozevřela náruč. Tryskala z ní oblaka dezinfekce.

„Ustupte. Život pana Pruse je v ohrožení.“

To už mi bouchly saze. Jsme v meziprostoru a tady mě nikdo neudá podle Kodexu koexistence, že nadávám andrášovi. Tady můžu mluvit svobodně.

„Pan Prus je v pořádku, idiote! Koukej se postarat o pana Mantellu!“

„V medcentru Opar života je pan Prus průběžně monitorován. Podle záznamu podstoupil jeho systém šok následkem přetížení, které se poté opakovalo s rizikem narušení podpůrných procesů,“ trval na svém robot. Pomalu rval Dědka do jednotky. Dědek sebou zmítal. „Stres trvá a riziko dezintegrace systému roste,“ konstatoval ten kretén.

Mantella zasténal. Příběhli další pavouci a skoro ho pokryli. Bylo jich husto, tělo na tělo, a usilovně do něho tepali nožkami.

Shýbl jsem se, vytrhl z haraburdí tyč – původně to byla kolejnice nebo co – a praštil hitachiho do hlavy. Jednotka záchrany života se přestala pohybovat. Mechanické ruce dál Dědka svíraly, marně sebou mrskal.

Budu ho muset rozmlátit, napadlo mě. Naštěstí k tomu nedošlo, robot promluvil, teď ale jiným hlasem.

„Pane Prusi? Slyšíme se?“

Ulevilo se mi. Byl to hlas doktora Kurze.

„Kazík je v pořádku, doktore. Já taky.“

„Mám tu záznam, že systém pana Pruse byl vystavený –“

„V pořádku, doktore. Všechno přečkal, protože jeho robustní systém díky vám snese zátěžovou situaci.“

Bylo mi jasné, že musím jít na Kurze diplomaticky. Lichocení nikdy není na škodu.

„Rozumím, Nedomý. Ve vaší blízkosti bývá pan Prus vystaven nebezpečí častěji, než by odpovídalo dlouhodobé statistické projekci.“

„Doba je složitá, doktore.“

„S vámi je to trvalý jev. Když se ale podívám na monitory, funkce pana Pruse narušeny nejsou.“

„Vždyť vám říkám, že mu nic není. Zkuste se rozhlédnout. Uvidíte kapitána Mantellu. Ten je na tom špatně. Pomozte Luigi-mu, doktore. Řekněte tomu svému panákovi, ať Kazíka pustí a věnuje se kapitánovi.“

„Už se začínám orientovat. Analýza mi napovídá, že došlo k výbuchu...“

„Má pravdu. Naštěstí jsme měli antigé padák, kdežto Luigi ne a spadl z výšky na záda.“

Hitachi najednou ožil. Kurzovi se zřejmě podařilo nahodit záložní obvody.

„Už to vidím. Kapitán Mantella... Tolik pavouků. Oni tu pořád jsou? Kdo by to byl řekl.“

Hitachi pustil Dědka a obrátil se k bezvládnému Mantellovi. Ulevilo se mi. Nedorozumění bylo u konce a Kurz se o Luigiho postará.

„Huš, huš,“ oslovil prostřednictvím robota pavouky.

Syntetický hmyz se po té výzvě rozprchl na všechny strany.

„Copak s nimi komunikujete?“ divil jsem se.

„Já je stvořil. Stará historie. To bylo ještě za starostky Filipi... autonomní péče o zdraví obyvatelstva... přirozená cesta skrze biorytmy... slibný směr, bohužel narazil na Kodex zakázaných technologií... Jak jistě chápete, bílé mafii se nelíbila představa, že by první záchranu mohl na celém území habitatu Arkádie poskytovat syntetický hmyz bez nároku na platby od pojišťovny.“

„Pavouk nepatří do třídy hmyzu, nýbrž do podkmene klepítkatců...,“ opravil Kurze Dědek Čuchák.

„Mlčte, Prusi! Nemáte do toho co mluvit. Vás by žádný racionálně vedený ústav nepojistil.“

Bylo to zvláštní slyšet Kurze prostřednictvím robota. Dokázal v robotovi nastartovat regenerační procesy a napravit škody, které jsem vyvolal úderem kolejnice do hlavy. Pavouci odběhli a naskákali na pavučiny. Nevzdálili se daleko, jako by čekali, že se záchranná akce nepovede a oni budou muset zase nastoupit.

„Promiňte, pane doktore,“ mekotal jsem, „v tuhle chvíli nezáleží na tom, kam patří pavouci. Víc mě zajímá, kde jste se tu vzal?“

„Máte v ceně služeb monitorování stavu pana Pruse,“ uslyšel jsem robota. To už nakládal Mantellu do jednotky, samozřejmě vybavené antigé podvozkem. „Systém zaznamenal, že se pan Prus nalézá ve stavu extrémního stresu, a když ho lokalizoval, usoudil, že je můj zásah nezbytný.“

Tohle nám hitachi koneckonců už řekl. Jednotka i s Mantellou v tu chvíli mizela v sanitce. Robot zůstal venku a fungoval jako komunikační prostředník.

„Mám kapitána Mantellu předat do péče magistrátního zdravotnictví, anebo ho převezmáte vy?“ zeptal se Kurz. Nikdy se s tím nemaže, šejdíř jeden. „Účtoval bych vám jen výjezd a bezprostřední zásah.“

„Postarejte se o něho v plném rozsahu. Samozřejmě na náš účet.“

To ho zřejmě uspokojilo. Bezvládné Mantellovo tělo zmizelo v nitru graviplánu. Venku zůstal hitachi a jeho prostřednictvím jsem s Kurzem mluvil.

„V pořádku,“ slyšel jsem doktora. „Ve svém věku by měl sedět v kanceláři, místo aby vyrážel do terénu se živly tak málo odpovědnými, jako jste vy dva.“

„Zachráníte ho?“

„Vyprošuji si tak hloupé otázky, Nedomý! Trojnásobná fraktura páteře spojená s narušením míchy a průrazem spodiny lebeční a následným průnikem do mozku je pro medcentrum Opar života banální maličkost.“

„Zachová si paměť?“ vyhrkl jsem.

„To je přece něco, o co by rozumný člověk neměl stát. V první fázi musím zachránit základní životní funkce. Paměť, ta bude jako třesnička na dortu.“

Podíval jsem se vzhůru. V pavučinách se táhla průrva, vysoko, převysoko.

„Nechci vědět, proč jste ubohého kapitána tahali tam nahoru...“

Kurz to asi viděl taky. Hitachiho po zásahu oživil, takže se rozhlížel po bezútešné scénérii okolo.

„Odjíždíme. Převrava civilních osob je proti předpisům, nicméně udělám výjimku. Nastupte si.“

„Děkujeme,“ vyhrkl jsem. „Mohli byste nás dovést do Modré laguny?“

„Do vinárny? Věřím, že žertujete, Nedomý.“

„Je to prioritně důležité. Otázka života a smrti.“

„O tom rozhoduju já,“ řekl doktor Kurz. To byl zase celý on, strohý a nadutý. „Nastupte si a dovezu vás domů, pokud lze brloh na koridoru Julese Verna nazvat domovem.“

Nezbylo než se mu podřídit. Vtiskli jsme se dozadu a před sebou měli jednotku pečující o zbytky Mantellova života. Stroj prudce vyrazil.

Ostrov nesmrtelných skutečně na Luně existuje, táhlo mi hlavou. Není to jen rekvizita společenské hry Cesta na Penglai. Je zde, plně funkční, a hlídá ho wudanská mafie, aby se k němu nikdo nedostal.

Nebo je to jinak? Co se nám to snažil Luigi namluvit? Nevěřil bych mu ani slovo, jenomže výbuch tomu dodal pochmurnou věrohodnost.

„Xuan Wu je mrtvý,“ ozval se znenadání Dědek. Nepokládal za nutné se mnou mluvit přes komlink.

„Samozřejmě,“ odsekl jsem. „Mantella to moc dobře ví.“

„Viděl někdo Xuanovo tělo?“

Nevěděl jsem, co na to říct. Ne, nikdo neviděl tělo, ale bylo přece jasné, že hlava wudanské mafie nežije, musela zahynout, všechno na to ukazovalo...

Bál jsem se říct slovo „ne“.

Moje mlčení na Dědkovu otázku odpovídalo naprosto stejně, jako bych je byl vyslovil.

3

CESTA DO MODRÉ LAGUNY

Domove, sladký domove! Hned proti vchodu pult, kolem doko-la vitríny. Perfektní kopie Nefritového králíka, ano, to byla čínská sonda, reálná a dokumentovaná, žádný humbuk, jako je Penglai. Další parádní kousek na prodej, skafandr GB 100, znám ho dů-věrně, takříkajíc zevnitř, z doby, kdy jsem byl havířem na Česko-polské. Vždyť ho nosíval i havíř Kazimir Prus dávno před tím, než se z něho stal kyborg přezdívaný Dědek Čuchák.

Ve vitrínách jsme měli další pěkné kousky, hezké věci i obyčej-né krámy, něco pravé a něco padělané, na to jsme měli celou díl-nu s tvářecími stroji. Byly doby, kdy nejméně polovinu nabízené-ho zboží tvořily artefakty pozemského původu, sošky, předměty denní potřeby, kusy ošacení. Člověk by nevěřil, kolik si toho lidi natahali na Lunu, když ze Země odcházeli za svobodou.

Jenže teď je na Luně nová generace, vědomá si Dluhu. Už to ani nejsou lidé, ale soudluzi, a taková úderka soudluhů by nám udělala v krámu dekompresi, kdybychom tu prodávali kukačko-vé hodiny. Kvůli nim jsme měli ve schránce pod pultem čtrnáct padesátku, odstraňovač důlních závalů, se střelivem na krátkou vzdálenost. Pro všechny případy.

Mám rád náš krám, mám rád obchodování s předměty, kte-rých se dotýká historie, každý má svůj příběh a věřte, Dědek ten jejich dokáže očima, hmatem i čichem kyborga často odhalit až do nečekaných podrobností.

Tentokrát se však nedostavil pocit úlevy a radosti, že jsem doma. Uvědomoval jsem si, jak jsme oba špinaví a smrdíme. Podrážky se nám lepily k podlaze.

Co na to řekne Su, až mě uvidí v pojítku, napadlo mě a tak jsem jí zavolał. Marně. Spojení nefungovalo. V poslední době jsou výpadky časté. Na Zrazené Zemi také nemají ani obyčejné telefony, natož pojítka, připomínají soudluzi ve svých kampaních.

Zpoza vitríny se vybatolil Morfi.

„Vítejte doma, Kaziku a Kubo,“ oslovil nás. „Zatímco jste byli pryč, vyřídil jsem čtyři zákaznky. Tři nechali vzkaz, jeden nadával a odešel. Jinak je všechno v pořádku, jenom neteče voda...“

„Cože?“

„Jenom neteče voda. Tady je komuniké magistrátu.“

Z projektoru se mu vyloupl obláček a ten se proměnil v přísnou soudluzku oblečenou do obleku kajícíka, ušitého ze štípané látky čistě lunárního původu.

„Za účelem transferu naplnění překročení plnění dodávek energie v rámci akce Proměna je přerušena dodávka vody v sektorech...“

Samozřejmě že i v našem sektoru. Proměna je poslední novinka a má tedy přednost.

Dřív byla plastivize plná Zrazené Země a Splácení dluhu. Ani jedno, ani druhé se z médií neztratilo, ale Proměna teď převažovala. Bagdádský kalifát ve spolupráci se Svazem habitatů promění Měsíc v ráj, kde budou pod modrou oblohou šumět voňavé lesy. Hodně lidí to přijalo s úlevou. Brali to jako pozitivní vizi, jako něco, za čím se dá jít.

Námitky se jaksi nepřipouštěly. Byly neslušné. Takové staré šutrácké vykopávky, jako jsme já nebo můj kamarád Kazik, by si naprosto nemohly dovolit otázku, jak se to chce zařídit, aby se Měsíc zazelenal. On prostě zelený bude, je třeba na to soustředit

všechny síly, a že to znamená jistá omezení, to je součást Splácení dluhu vůči Zrazené Zemi.

Omezení, to znamená méně antigé služeb, výpadky energií, a teď už i zavírání vody.

„To přece nemůžou. Co všechno si necháme od těch hajzlů líbit...“ zuřil jsem. „Zavřou vodu. To už chtěj zalejvat měsíční prach?“

„Klid, Kubo,“ řekl Dědek. „Přece se nenecháš rozhodit!“

Kývl ke dveřím a zamířil do našeho zázemí.

„Nemusíš mi připomínat, že máme vlastní zdroj. Starý pro-spektoři se nespolehají na pitomce z magistrátu, aby jim laskavě otevřeli kohoutek. Máme vlastní přísun ze suterénu. Jde mi o princip. Jak si ji můžou dovolit utnout bez varování? Jak to, že vůbec utnou vodu?“

„Čím méně vody, tím dřív se Měsíc zazelená,“ řekl Dědek. „Proměna má přednost před hygienou.“

Nemá v obličejí mimiku, takže cizí člověk na něm nepozná, kdy mluví vážně a kdy si dělá srandu.

Strkal mě do koupelny.

„Běž se osprchovat první, já zatím obstarám odvoz.“

Serval jsem ze sebe nechutné oblečení, nacpal ho do pračky a chvílku se rochnil ve vodě odvedené z kondenzátorů hluboko ve spodním mezisvětě. Musíte tam mít známosti, aby vám zřídili privátní vodovod. My je měli, ty známosti. Jak jinak, vždyť byly doby, kdy jsme patřili spíš ke spodině než mezi řádné občany habitatu Arkádie.

„Tak co? Dovolal ses Drabeka?“ vešel jsem osprchovaný a převlečený do krámu.

Bál jsem se, že Mantella taxikáři trvale zablokoval kontakt s firmou Nedomý & Prus a že si budeme muset najít jiného.

„Drabek je v pořádku. Dostal zákaz odvézt nás z mezivrstvy, s koridorem Jules Verne nemá problémy. Bude mít okno za dvě hodiny. Zařídil to na dispečinku, kluk šikovná.“

Okno! Dokonce i graviplány taxislužby měly kvůli Proměně vymezené provozní časy.

„Blázníš? Jde přece o Su. Někdo nás chtěl zabít. Mantella se zmiňoval o Su...“

„Nebral bych to zas tak moc vážně. Snažil se nás do něčeho zatahnout a myslel si, že na Su zabereme.“

„Nechci to riskovat. Mantella mluvil o wudanské mafii a Xuan Wuovi –“

Dědek mě nenechal domluvit.

„Podle mých výpočtů je jenom dvouprocentní pravděpodobnost, že by někdo zaútočil na Modrou lagunu. Vycházel jsem z následujících dat –“

„Víš, kam si je můžeš strčit?!“

Zase nastala chvíle, kdy mě tenhle kyborg pořádně vytočil. Mantella to přece řekl jasně, jde o Su. V takové situaci musím být u ní. I kdyby to bylo jedno procento.

Dědek Čuchák se urazil. Stál tu proti mně, špinavý, polepený cáry pavučin.

„Tak ty takhle. Dobře. Víš, kolik výpočetní kapacity jsem nasadil? Už jsem na síti. Můj výpočet –“

Mávl rukou, otočil se a cestou do koupelny za sebou práskl dveřmi. Jak dlouho mu to vydrží, být uražený? Obvykle to trvá dva tři dny.

Což je doba, kterou jsem se chystal strávit v Modré laguně se Su. Do té doby se ukáže, co se vlastně stalo. Doktor Kurz dá Mantellu dohromady, a jakmile s ním bude řeč, vytáhnou z něho, jak myslel ta svoje slova „jde o Su“ a co je pravda na báchorce o wudanské mafii a Xuan Wuovi.

Zavolał jsem na dispečink gravitaxi. Drabek není jediný taxikář v Arkádii.

„Nejbližší okno je za sedmnáct minut,“ sdělil mi dispečink.

Chvilku jsem počítal. Sedmnáct minut je sice dlouho, ale pěšky bych šel déle.

„Dobře. Beru za sedmnáct minut.“

„Kam to bude?“

„Vinárna Modrá laguna.“

„Musím vás upozornit, že cesta z lokace koridor Jules Verne do lokace Modrá laguna je sdílená, počítejte se čtyřmi mezizastávkami. Mám pokračovat?“

„Pokračuj do prdele,“ doporučil jsem oráklu v dispečinku.

Nezbylo než jít pěšky. Pozdravil jsem Morfiho, zatímco Dědek trucoval vzadu v kumbále. Vyšel jsem ven. Poutač na opačné straně koridoru ukazoval v tridi plastivizní projekci měsíční kráter pokrytý šťavnatě zelenou vegetací.

Mezi palmami si skupina děvčátek hrála na honěnou. Jedno najednou vyběhlo a zadívalo se přímo na mě ohromným očima jantarové barvy. NEMOHU SE DOČKAT. UDĚLAL JSI PRO MĚ DOST? Usmálo se a vrátilo se k ostatním. Na poutači teď stálo: PROMĚNOU SPLATÍME DLUH.

Jo, holka zlatá, napadlo mě, jen aby bylo z čeho, a přidal jsem do kroku.

Před lety, když moje Su dostala licenci na vedení Modré laguny, bylo naše starožitnictví na koridoru Jules Verne takříkajíc hned vedle. Stačilo vyběhnout a za minutku jsem seděl u jejího křehoučkého orientálního ředitelského stolu v alkovně hlavního sálu vinárny a snažil se předstírat, že mi chutná příšerně hořký zelený čaj.

Jenže od té doby se objem Arkádie zosminásobil, jak nás ujišťovala oficiální čísla. Jelikož se však stavělo i načerno, nic bych za to nedal, že byste museli magistrátem zveřejněný oficiální údaj vynásobit dvěma, ne-li třemi.

Pozemské město se rozšiřuje do šířky. Zvětší plochu desetkrát, ovšem jeho centrum zůstane stejné. Měsíční habitat ale není

město. Je to organismus. Podobá se houbě nebo mraveništi. Roste směrem ven a současně bobtná a prorůstá dovnitř sebe sama.

Dřív byla každá změna složitá a pro obyvatele obtížná. Pořád tu něco bouchalo, okružní pily ječely, tvářecí stroje prskaly a kouřilo se a smrdělo to a sypal se prach a větráky hučely a lidi nadávali. Všechno tohle přestalo, jakmile se zavedla antigravitační technika. Habitaty rostly dál, ale jinak, tiše – a mnohem rychleji než dřív. Nastalo něco, jako když překypí mléko.

Arkádii a ostatní habitaty už nedržely pohromadě pevné konstrukce. Věrohodný model by vypadal jako pružný pytel plný koulí a hranolů pospojovaných hadicemi. Bylo snadné do té změti vpravit další koule a hadice. Řád se skoro vytratil, jen lidé s podporovanou pamětí jako Dědek Čuchák si mohli pamatovat, kam který koridor vede.

Nevadilo to, protože levná antigravitační doprava se snadno proplétala skulinami a dostat se z místa A na vzdálené místo B byla otázka minut. Kdo musel často cestovat po habitatu, vydržoval si osobní taxi, jako my jsme měli Drabeka. Jeho žluté gravo označené pásem černých a bílých kostek by nás do Modré laguny hodilo za dvě minuty.

Jenže Splácení dluhu se promítlo do omezování antigravitace. Energii bylo nutno odvádět chapadly do Oblaku, kde se skladovala pro použití na Proměnu. K externím konektorům byla připojena první chapadla. Potom je protáhli Kupolí a napojili na vnitřní rozvod. Ze začátku byla docela tenká, asi jako hasičská hadice, a z dálky Oblak vypadal jako medúza s vlákny pod břichem. Kapacita se navyšovala a s ní i rozměry chapadel. Zasahovala stále hlouběji do struktury habitatu. Přibývalo jich. Bylo nutno stavební strukturu měnit, a to se neobešlo bez zmatků a omezení.

Náš život byl zase tak hlučný a prašný jako dřív, když jsme si dávali špunty do uší. Zase jste mohli na koridoru potkat člověka

v hermákách a vůbec vám to nepřišlo divné. Ze začátku antigé doprava dál neomezeně fungovala, takže kraválu a smradu šlo uniknout. Drabek ve svém taxíku svědomitě měnil filtry ventilace. Pak se pro gravitaxi zavedly provozní hodiny a měli jste smůlu, když jste se taxikáři netrefili do okna. Mohli jste se obrátit na jiného, jenže pokud jste nebyli stálý zákazník, museli jste se zařadit do pořadí, a to pak někdy vyšlo líp, když jste si počkali na okno toho svého.

Co bychom však nepřinesli jako oběť na oltář, abychom zeleňnou Proměnou odškodnili Zrazenou Zemi!

Tohle mě čekalo cestou z krámu do Modré laguny.

Zkontroloval jsem si klapky na uších a nasadil brýle s aktivní ochranou. Taková karbonová špona v oku není nic příjemného. Vyrázil jsem na koridor. I přes klapky jsem slyšel rachot stavebních prací.

Už včera byl náš koridor přepažený rozporkou a teď sem parta gonchangů instalovala další tři. Jejich předák, obstarožní Ind s červenou tečkou na čele, zřejmě taky renegát původem ze Země, nechťel ani slyšet, že by mě pustil přímo. Musel jsem se postavit do fronty k improvizovanému vrátku. Vedl do koridoru nad námi a ten prý míří na koridor sedm, nebo aspoň ještě včera vedl, ujistil mě ten dobrý muž.

Ukázalo se, že se mýlí. Lidi nadávali, ale jen málo, protože nadávání by mohl slyšet nejbližší soudluh a ten by to nahlásil. Soudluzi nafasovali šedé mundúry s odznakem Společnosti pro Splácení dluhu v límci bundy. Spousta jich ale chodila po habitatu bez stejnokroje, takže si lidi dávali pozor, co říkají, protože nikdo nevěděl, kdo zrovna stojí vedle něho, normální člověk, nebo soudluh bez stejnokroje.

Příznám se, že když jsem se toho dne probíjel hlučným a špinavým labyrintem Arkádie k Modré laguně, měl jsem v hlavě